

Chr. J. Hansen: Da lovforslaget om foranstaltninger til støtte for bekæmpelse af smitsom kalvekastning for ca. 4 år siden var til behandling her i rigsdagen, fandt der et ret indgående udvalgsarbejde sted. Det var, om jeg så må sige, så indgående, at man fik gennemført en lov, den nugældende lov, der jo som bekendt har virket i de 4 år uden ændringer i den mellemliggende tid. Jeg erindrer, at under dette udvalgsarbejde fandt der også forhandlinger sted med forskellige ledere indenfor statens veterinære serumlaboratorium og endvidere med departementschef Mogensen. Jeg tror også, jeg tør sige, at denne forhandling var ret indgående, og man blev dengang enig om gennemførelsen af et lovforslag, der har vist sig ikke alene at kunne holde i de 4 år uden ændringer, men også at have været til gavn for bekæmpelsen af denne smitsomme kvægsygdom.

Det blev dengang fremhævet, at nu var man indenfor landbruget godt på vej mod udryddelsen af kvægtuberkulosen, og der måtte dernæst sættes kraftigt ind på bekæmpelsen af den smitsomme kalvekastning. Arbejdet var allerede dengang godt i gang, men man var dog ikke så langt fremme med bekæmpelsen af den smitsomme kalvekastning, som man var det med bekæmpelsen af kvægtuberkulosen. Det er man forøvrigt heller ikke endnu, men der er i den mellemliggende tid sket ganske betydelige fremskridt, hvad absolut må hilses med tilfredshed.

Jeg vil i denne forbindelse have lov til at sige, at jeg synes ikke, det er ofte, der fra rigsdagens talerstol, henholdsvis her og i det andet høje ting, ydes nogen anerkendelse for de gode resultater, der er opnået af de borgere, der arbejder med disse forskellige problemer i det praktiske liv, og dog er det trods alt derude, det i virkeligheden foregår, det er der, de mærker vanskelighederne. Jeg tror ikke, det ville skade samarbejdet eller kontakten mellem folket og rigsdagen, såfremt det en gang imellem blev sagt her fra rigsdagens talerstole, at vi med interesse og opmærksomhed følger det arbejde, der på forskellige områder øves rundt omkring i landet til gavn for det fælles samfund. Når vi ved, hvor tabvoldende en sygdom som den smitsomme kalvekastning er, og vi så ser, at samarbejdet mellem landmændene og

videnskaben i dette som i adskillige andre tilfælde viser gode resultater, synes jeg også, det fortjener anerkendelse.

Det blev forleden dag oplyst — og disse oplysninger er iøvrigt gentaget i bemærkningerne til lovforslaget —, at medens kvægtuberkulosen nu praktisk talt er udryddet, viser den sidste opgørelse på grundlag af mælkeundersøgelser, at 92,4 pct. af landets kvægbesætninger også er fri for smitsom kalvekastning. Men trods disse fremskridt og anstrengelser er der altså ca. 8 pct. af kvægbesætningerne tilbage endnu, som lider af denne sygdom. En praktisk og dygtig landmand, der forøvrigt også var medlem af dette høje ting, sagde i sin tid angående de tab, som de to sygdomme, kvægtuberkulosen og den smitsomme kalvekastning, forvolder, at han næsten ville tro, at den smitsomme kalvekastning var den værste og den dyreste. Der er ingen tvivl om, at den pågældende landmand havde ret i disse betragtninger.

Trods de gode resultater og fremskridt, der er nået under den nugældende lov, har dog interesserede kredse — jeg tænker her på veterinærdirektoratet, landboforeninger, husmandsforeninger og mejeriforeninger — fundet det rimeligt at tiltræde de ændringer af loven, som her foreslås. Det drejer sig om to af den gældende lovs paragraffer, nemlig § 12 og § 15. Når disse ændringer foreslås, og når de pågældende har tiltrådt dem, er det selvfølgelig, fordi man efter de erfaringer, der er indhøstet under arbejdet siden lovens vedtagelse for ca. 4 år siden, er kommet til det resultat, at ændringerne vil forbedre mulighederne for bekæmpelse af den sidste rest af sygdommen.

Til § 12 foreslås tilføjet, at landbrugsministeren efter nærmere af ham fastsatte bestemmelser kan påbyde, at der til levebrug kun må sælges kastningsfri kreaturer. Disse bestemmelser kan også fastsættes for begrænsede områder. Jeg tror, at såfremt dette virkelig bliver gennemført rationelt, vil det være meget effektivt for bekæmpelsen af sygdommen, og jeg synes, det er helt rigtigt.

Jeg er ganske klar over, at der fra visse sider kan indvendes, at dette er et ret kraftigt indgreb i de frie omsætnings- og handelsforhold. Men det får ikke hjælpe, forholdet er nu engang det, at ikke alene landbruget, men hele samfundet er stærkt interesseret